

delse med udmeldingen til amternes regionsplanlægning for 1997 netop har nævnt kulturmiljøområdet. Jeg forstår det sådan, at fru Svanholt og andre ordførere har ønsket, at vi skulle indføje det direkte i lovgivningen, sådan at det var et af de hensyn, man obligatorisk skulle tage hensyn til i både regionsplanlægningen og kommunep lanlægningen, og jeg er da villig til at drøfte i fortsættelsen, på hvilken måde det kan ske.

Jeg vil i den forbindelse gerne sige til hr. Schmidt, som er meget imod vores planlovgivning, at jeg tror, hr. Schmidt, hvis han satte sig lidt grundigere ind i planlovgivningen, ville se, at Danmark har den om muligt mest decentrale planlægningstradition, der overhovedet findes.

Det, vi gør i den danske planlovgivning, er alene at nævne en række nationale hensyn, som man skal tage hensyn til i den lokale planlægning, men derudover er det overladt til de lokale myndigheder selv at forvalte disse hensyn. Og når vi har klagemuligheder over det lokale skøn, så er det vel at mærke spørgsmålet om det rent juridiske, der kan klages over til eksempelvis Naturklagenævnet, men ikke det indholdsmæssige i det lokale skøn. Derfor er det så kolossalt vigtigt, at kommunerne, når de har det her ansvar, og amterne, når de har det her ansvar, så også forholder sig til det.

Der har været en diskussion her i dag, om man er for restriktiv i de vejledninger, man laver – vi er nu ikke færdige med vejledningen endnu – og til dem vil jeg gerne sige, at jeg ville, hvis jeg var ejer af en bevaringsværdig bygning, foretrække en bevarende lokalplan, der sagde, hvad der var muligt, og hvad der ikke var muligt, frem for at man i hvert enkelt tilfælde, som der står i andre planer, skal indhente kommunalbestyrelsens tilladelse for at gøre enten det ene eller det andet. Det må da være rarere for borgerne at forholde sig til en planlægning, der er kendt, og som man selv har haft indflydelse på.

Der holdes jo borgermøder, der holdes jo løbende diskussioner omkring tingene. Det, der er sket på Lyø, som mange har fremstillet som sådan et afskrækkende eksempel, kan jo også tages som noget positivt. Her er der først lavet et vældig godt stykke forarbejde fra Skov- og Naturstyrelsens eksperter side sammen med de lokale. Derefter har man haft en dialog – jeg tror ved tre på hinanden følgende borgermøder derovre – og fundet frem til, at der er nogle ting, som skal laves om, og det har mig bekendt

kommunalbestyrelsen forholdt sig til på en sådan måde, at nu laver man det om i forhold til, hvad Lyøborgerne gerne ville have.

I andre øsamfund, f.eks. Strynø i Assens Kommune, har man været igennem nøjagtig den samme procedure. Der er man nået frem til et meget harmonisk og fint resultat, og i det hele taget har vores atlasarbejde, som blev iværksat under den tidligere regering, været en kanon-succes, som har ført til både en god registrering, endda en meget moderne registrering, som er sat på edb med mulighed for, at man hele tiden kan indhente alle oplysninger, og som har ført til et glimrende grundlag for det lokale planlægningsarbejde.

Den næste konklusion går på kommuneatlasarbejdet, som jeg netop har været inde på før, og dér er det, vi nævner en ny mulighed, nemlig den, som vi afprøver i øjeblikket i forhold til Lemvig Kommune, hvor man siger, at hvis kommunen selv betaler en del af kommuneatlassen – hidtil har det jo været staten, der har stået for alle omkostningerne – men hvis kommunen selv betaler en tredjedel af omkostningerne, så får de mulighed for at få disse penge igen til en lokal bevaringsfond, som gør det muligt at hjælpe det lokale arbejde. Det koncept afprøver vi i øjeblikket.

Flere ordførere, bl.a. fru Henriksen – jeg tror også fru Gerner Nielsen og flere andre – var inde på det spørgsmål, om det var den helt rigtige form. Det får vi jo mulighed for at vurdere, når vi har resultatet af forsøget på plads.

Og så kommer jeg frem til det spørgsmål, som har optaget de fleste, nemlig spørgsmålet om pengene. Må jeg først sige, at jeg er enig med dem, der siger, at der skal bruges flere penge på det her område. Det er småbeløb, vi taler om, men til gengæld småbeløb, som der i høj grad er brug for, hvis vi skal bevare vores kulturskat. Man har peget på herregårdene, man har peget på de firlængede gårde, og jeg tror, at alle her i Folketinget, uanset om man har større eller mindre traditionel sympati for den ene eller den anden befolkningsgruppe, er enige om, at det er værdifuldt at bevare disse markante bygningsværker i vores samfund, altså de firlængede gårde og herregårdshusene.

Jeg ved, at organisationer har udfoldet et ganske betydeligt påvirkningsarbejde i forhold til Folketingets partier, for de har også udfoldet et meget stort påvirkningsarbejde i forhold til mig. Og jeg synes, det er helt fint, at man gør en indsats fra ejers side og Naturfredningsforeningens side osv. for at gøre noget mere.